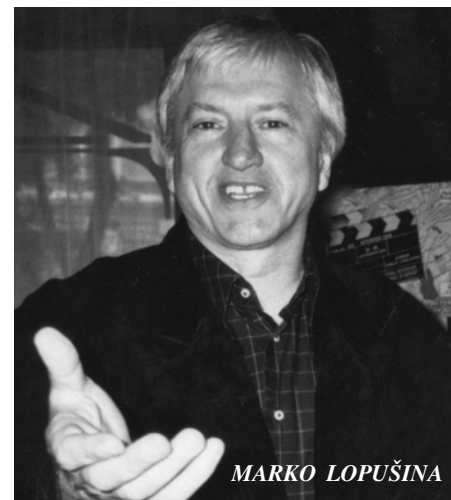

MARKOVI KONACI

JANUAR U SRBIJI

Od ovog broja započinjemo novu rubriku "Markovi Konaci", u kojoj prenosimo dopisivanje sa našim saradnikom iz Beograda, Markom Lopusinom. Iz ove email pošte dobijamo hronološki pregled, događaja koji su obeležili protekli mesec u Srbiji.

MARKO LOPUŠINA

JANUAR 14. 2005.

Proslavili smo i Srpsku Novu godinu. Na trgu kod hrama Sveti Sava bio je vatromet, koji se nije video od magle. U Čačku je pevala Ceca, polugola, pa se malo nahladila. Ali, ogrejaće je naši Srbi u Australiji, gde ide da peva u martu. Za 2 koncerta 100.000 evrića. Velja joj je za pevanje u Čačku dao samo 30.000 evra. Cura propada, firme joj se gase, fudbaleri beže iz Obilića, pa je treba pomoći.

Vreme je brže od laste, već je 15. januar. Pao nam je prvi ovogodišnji sneg i pale su nam američke sankcije opet. Zaveo ih onaj slatki Crnac, jer mu ne šaljem Srbe u Hag. Koštunica sve više liči na Miloševića, udaljava nas od sveta, jer je pristao da sebi stavi američku omču oko vrata. Ako naša Vlada kaže da nije strašno što opet dobijamo embargo iz Vašingtona, ja mislim da ne zna šta radi, jer iza sankcija sledi dizanje Juga Srbije, odnosno Albanaca.

Mi skupljamo novac za ono malo Srba na Kosmetu. Donatori su dali malo, svega 8 miliona dinara. Meni se čini da su se kasno setili.

Bio sam u Atini i video šta znači Evropa. Divan umiven i miran grad, pun stranaca i stranih para. Nemci im vode aerodrom, a Britanci hotele. Kolega mi došao iz Istanbula, sa dočeka Nove godine, i kaže grad od 11 miliona stanovnika, ko cela Srbija, radi non-stop.

Zavrašavam dve knjige, MILO ULAZI U EVROPU, portret crnogorskog vladara i VELIKA SRPSKA ZAVERA, kazivanja Dušana Mihajlovića, bivšeg ministra policije, koji danas služi Haškom bratstvu za odstrel.

Daće Bog da 2005. budemo srećniji nego lane.

JANUAR 22. 2005.

Sneg se prosto stidi da padne. Nema zime, što je dobro za sirotinju. Na Kosmetu u srpskim selima nema ni struje, a neće biti ni vode. Niko od velikih patriota nije izvadio 5 miliona dinara da plati te račune za struju. Samo pričamo, a ništa ne radimo, to nam je životni stil.

Našim estradnim zvezdama ne pada na pamet da naprave humanitarni koncert i sakupe novac za Srbe na Kosmetu, ali zato ga sakupljaju za sebe. Zlata Petkovic kaže: - Volim kad mi ubace pare u grudi!

Bio sam na proslavi Dana policije, na

Svetog Jovana. Bilo je skromno. I premijer nam je skroman toliko da je zarozano obučen. Ministar odbrane Prvoslav Davinić nije bio na proslavi, on je sa Amerikancima ucrtavao kartu novih vojnih baza, kojima će NATO da nas odvoji od muslimana. Ali će i da suzi Srbiju do Kopaonika.

Na inauguraciju kod Buša išli su samo ministri kulture i diplomatije, ali na molitevni doručak ide njih pedesetak. Znaju Srbi kome treba sada da se klanjaju.

Razmišljam kada će nam biti bolje i smišljam odgovore:

Kada svaki izlazak na izbore ne bude prelomno pitanje naše budućnosti.

Kada budemo shvatili da su Srbi i Hrvati najbližnji jedni drugima.

Kada budemo prestali da žalimo za Titom.

Kada shvatimo da su ratovi završeni.

Kada na semaforima nezaposleni ne budu prali soferšajbne i prodavali ručni alat.

Kada ne budemo kalkulisali koliko dece možemo da othranimo.

Kada bolesnima u bolnicama budemo donosili narandže, a ne gazu i injekcije.

Kada zimska odmarališta budu prestala da liče na tajkunske jazbine.

Kada se plaže ne budu pravile iznad kanalizacionih izvoda.

Kada vozovi budu prestali da stižu na vreme sa dva sata zakašnjenja.

Kada budemo shvatili da reči ne čine dela.

JANUAR 30. 2005.

Zašto kod Srba baba uvek češlja vunu, dok kuća gori?

Život je čudo, rekao bi Emir Kusturica, Srbin koji je podigao svoje etno selo na Mokroj Gori. Tu sada Englezi hoće da traže nikl, ali narod ne da Zlatibor i Kusturicu. Voja Koštunica je, međutim, dao prvog generala.

Vladimir Lazarević se predao Hagu, u ime države i naroda. General policije Sreten Lukić će to učiniti, a generali Pavković i Đorđević neće.

No, nije u tome poenta već u galami Koštunice da neće predati nikoga, a onda kada su sankcije zakucale na naša vrata opet, i kada je neko rekao da Voja sve više liči na Slobu, onda je pristao. Zbog toga neće pasti Vlada Srbije, ali će se DSS posvađati sa radikalima.

I kada se sve to desi, uvek u poslednjem trenutku, čovek se prosto pita, zašto kod Srba baba uvek češlja vunu, dok kuća gori?

U međuvremenu, drug Beba je napao druga Jovicu i druga Vučelu. Obračun unutar tajnih društava, haškog i antihaškog bratstva je započeo. Dokle će trajati videćemo, ali će doprineti da se objasni zašto je Zoran Đinđić morao da bude ubijen?

Sveti Sava je lepo proslavljen. Ulazimo u najtiši mesec u godini. Februar je obično skroman i tih jer se Srbi tog meseca drže za prazan novčanik, da ne padnu i propadnu.

FEBRUAR 4. 2005.

Prijatelju, kako si , sta radis ovih zimskih dana?

Kod nas je i dalje jako interesantno.

- Pa dobro Lazo dokle ću ja da čekam ? - Kaže Ceca našem glumcu Lazi Ristovskom u reklami za MB pivo, ali je šaljivi narod tu rčenicu odmah pripisao Karli del Ponte, haškom tučiocu, koja se tako navodno obratila generalu Vladimiru Lazareviću, pre nego je dobrovoljno krenuo u Hag. Potraga za Srbima se nastavlja, trače se i generali Pavković, Lukić, smrtno bolesni i generali Djordjević i Mladić, za koje se tvrdi da su u Rusiji.

U međuvremenu nam je stigla ruska zima, u Beogradu je minus 10 stepeni.

Haško bratstvo predvođeno Koštunicom, koje se dugo opiralo Hagu odjednom je leglo na rudu i odlučilo da ih izruči. Fali samo Radovan Karadžić, kog pozivaju Srbi iz Banjaluke da se preda. Okolo - naokolo i sve dođe na isto, samo što nam je cena sve niža.

U Beogradu je formiran Pokret Crnogoraca za državnu zajednicu sa Ljubom Tadićem, ocem Borisa Tadića i Matijom Bečkovićem, ocem Olje Bečković, na čelu, koji traže svoje pravo glasa u Crnoj Gori, da glasaju protiv otcepljenja Podgorice od Beograda. Kako i Kosovari prete da će 2005. da se otcepe od Srbije, biće ovo godina velikog cepanja.

Sva ova tri procesa jasno govore da naši poslanici i političari, koji su za jedan dan sebi podigli plate za 100 odsto, zaista, ne znaju da vladaju. U vreme Miloševića imali smo rat protiv komšija kao političku platformu za borbu za opstanak Srba, a sada imamo rat aferama, sa istim posledicama.

Narod se zabavlja Bebom i njegovom pričom da su rusi ubili Đinđića, ali sada i Suzanom Mančić i njenim kućnim video snimkom iz kreveta, koji se pojavio u dnevnom listu Kurir. Neko je prodao Suzanin snimak piratima, koji su ga narezali na CD i preprodaju ga po ulicama za 100 dinara ili 2 dolara. Suzana je javno zaplakala i zamolila za milost, ali niko za to ne mari, jer Srbi već godinama suzama ne veruju!

Ja se spremam da u očaju izvršim samoubistvo pršutom ili pihitijama, jer se u selima Mackat na Zlatoboru i Rumenci na Dunavu održavaju sajmovi domaće hrane kojima možete besplatno da se ukokaš holesterolom. Pa ko preživi !